
Léto s frajerem

„Šíbe ti?! Nehodlám lítat po lese v lodičkách!“ Nekompromisně jsem vytáhla z kufru jasně rudé botky na podpatku a vrátila do něj bílé conversky.

„Zbytečně plašíš,“ ujistila mě přezíravě Laura. „Na posledním tanečním táboře jsme bydleli na vysokoškolských kolejích uprostřed města. Příroda už nefrčí.“

„Vážně? A stany jste měli postavené na pokojích nebo před barákem?“ Strčila jsem jí pod nos informační leták, který jsme obě dostaly a kde stálo tučným písmem:

***Letní stanový tábor v krásné přírodě plný zábavy
a dobrodružství pro děti od šesti let***

Laura si jen odfrkla. Mnohem víc ji zajímal obsah mého zavazadla.

„Balíš se na hory?“ Nechápatě vytáhla huňatý rolák a nepromokavou bundu.

„Tak ti nevím, dívala ses poslední dobou na teploměr?“ odsekla jsem. Což rozhodně nebylo od věci. Kalendář už pár dní ukazoval léto, jenže celé dny pršelo, foukal nepříjemný vítr a rtuť teploměru nevylezla výš než na dvanáct stupňů. Na to, že zítra začínají prázdniny, žalostné, to jako fakt.

„Prosím tě, počasí mám dávno objednaný, takže tyhle odpornosti nech las-kavě doma.“ Laura po mně hodila teplými ponožkami s barevnými proužky. Zručně jsem je chytila a sledovala, jak s nevěřicným výrazem loví z kufru další věci. „Cože?!“ zhrzla se. „Nehodláš mi dělat ostudu v teplákách, že ne?“ Štítilivě vzala do prstů mé nejoblíbenější sportovní kalhoty a vyčítavě si mě měřila.

„Kdyby bylo na mně, nedělala bych ti ostudu vůbec. Zůstala bych totiž sedět doma na zadku,“ ujistila jsem ji sladce, vyškubla jí z ruky tepláky a vrátila je zpátky. Nekecala jsem. Celý týden jsem se snažila mamku přemluvit, aby mě nechala doma, ale nechtěla o tom ani slyšet.

„Prosím tě, co pořád máš? Víš, kolik si užijete legrace?“ vykládala. „Tábor, to znamená zážitky, který už ti nikdo nevezme. Dodneška vzpomínám, jak jsme s...“

„Ušetři mě,“ zarazila jsem ji. O tom, jak si užívala každé prázdniny s nejlepší kamarádkou Andreou na letním táboře, jsem poslouchala každý den už nejmíň dva měsíce.

„Nechápu, proč tak vyvádíš.“

„Protože nejsem táborovej typ. Celej život žiju v šestým patře v paneláku. Neumím rozdělat oheň, ani uvařit čaj z jehličí a ve stanu jsem v životě nespala,“ vypočítávala jsem rozčileně, ale mamka neměla pochopení.

„Jedeš přece jako instruktorka, to je něco úplně jiného. Já ti vážně nerozumím. Navíc se ti to hodí i do školy.“

„Mami, prosím tě, jdu do prváku,“ protočila jsem oči.

„Do prváku na pajdák,“ doplnila pedantsky.

Tohle je marný. Vztekla jsem za sebou práskla dveřmi. Viděla jsem do ní jak do hubené kozy. Nešlo jí ani tak o mě, ale o Veroniku – mou šestiletou nevlastní ségru. Letos ji poprvé vzali na tábor a vidina osmnácti dní volna byla pro mamku mnohem lákavější než to, že jsem jí slibovala pravidelný úklid, umytí všech oken a dokonce i dobrovolný pobyt na chalupě.

„To já bych si to s tebou z fleku vyměnil, Beru. Představ si moji dovolenou – vymalovat chalupu, opravit komín, natřít plot a okenice, a schovat hřebíky, aby je mamka nezavařila,“ mumlal David a pak rychle uskočil před rozesmátou mamkou, protože ho chtěla lísknout. Jenže měl pravdu. Mamka totiž žila v domnění, že pokud nezavaří každý rok alespoň tři stovky všech možných druhů marmelád, kompotů, okurek a hub, nebudeme mít celou zimu co do pusy.

I když si z ní David, její druhý manžel, dělal legraci, byla to jedna z věcí, které na mamce obdivoval. Však jí taky hned konejšivě chytil do náruče a klidně jí přede mnou dal pusy. Honem jsem koukla jinam. Ne snad, že bych Davida neměla ráda, to teda mám a moc. Beru ho jako vlastního tátu, ale když se k sobě takhle mají, strašně se za ně stydím.

„Hej, jsi na příjmu?“ Laura mi mávala rukou před obličejem.

„Promiň, trochu jsem se zamyslela.“

„Heh, prej trošku, čučíš do blba dobře pět minut. Hod' sebou, za chvíli vyrazíme.“

Mrkla jsem na hodiny a zhrozila se. Za necelou půlhodinu máme sraz u kulturáku a já nejsem učesaná a běhám klidně v elastákách. Laura se uvelebila v křesle, chňapla po časopisu, co se válel na stolku, a nožky elegantně složila jednu přes druhou. Na komkoliv jiném by šaty poseté barevnými flitry působily trapně, ale moje nejlepší kamarádka v nich vypadala tak přirozeně, jako by právě seběhla z přehlídkového mola. Blondaté vlasy měla sčesané do promyšleně nedbalého drdůlku, modré oči si zvýraznila černou linkou, řasenkou a kouřově modrými stíny. Kluci na ni letěli a ona si to uměla užít.

To já jsem její přesně pravý opak. Ona extravagantní a vyzývavá, já se snažím splynout s davem a nevyčnívat. Já řeknu a, ona ne b, ale rovnou ž, mně se líbí slušní, hodní a tak trošku stydliví kluci, ona loví zásadně mezi potížiisty a průšviháři. Vlastně je s podivem, že jsme kamarádky už takovou dobu.

„Víš, že já klidně přijdu pozdě a středem sálu, ale ty z toho zase budeš na nervy,“ rýpla si a já se konečně dala do pohybu.

Opatrně jsem se nasoukala do zelených přiléhavých minišatů; mamka mi je koupila právě pro tuhle příležitost. Dlouhé hnědé vlasy jsem si rozčesala a svázala zelenou mašlí. Řasy jsem si přejela řasenkou a rty leskem. I tak jsem měla pocit, že pořád dělám něco zakázaného. Ve škole totiž máme přísný zákaz líčení, a to tak přísný, že náš ředitel neváhá každou namalovanou hříšnici klidně šoupnout pod tekoucí vodu a pečlivě nanesená líčidla jí rozmatlat po celém obličejí. Stala se z toho taková hra kdo z koho: holky se malovaly, na chodbách se mu vyhýbaly, on zase až moc často při dozoru strkal hlavu do naší třídy. Já byla srab. Použít víc než lesk na rty jsem se neodvážila.

„Můžeme,“ otočila jsem se k Lauře, popadla sako, kabelku a lodičky, které mi ladily se šaty, a hnala se ke dveřím.

„To si děláš srandu, že jo?“ Laura na mě zírala s výrazem naprostého nepochopení.

„Co je?“ podívala jsem se rychle do zrcadla, jestli se mi nerozmazala řasenka, ale všechno se zdálo v pořádku.

„Co je?! Poslední den školy a ty se oblíkneš, jako bys měla nastoupit do kláštera?“

„Pochybuju, že by jeptiškám dovolili nosit mini a poslední den školy je až zítra,“ odvětila jsem špičatě.

„Detailistko,“ zamručela Laura a téměř násilím mě nacpala do křesla. Strhla mi z hlavy mašli – div, že mi tam zůstaly nějaké vlasy – švihla s ní přes celý pokoj a ze své miniaturní kabelky vytáhla žehličku na vlasy a celou hromadu líčidel.

„Jsem jednička,“ poplácala se spokojeně po rameni po sotva pěti minutách práce. Nacpala všechno zpátky do kabelky a strkala mě ze dveří. Vysmekla jsem se a podívala se do zrcadla. Předtím na mě koukala trochu vykulená holka, co dnes oficiálně opouští základní školu, teď mi zrcadlo vracelo odraz někoho, koho jsem neznala. Hnědé vlasy mi Laura splekla do jednoduchého rybího copu, zelené oči orámovala tužkou, řasy zvýraznila řasenkou a rty nalíčila vyzývavě rudou rtěnkou.

„Řídu tutově klepne,“ usmála jsem se opatrně na tu cizí holku v zrcadle. Vystrašené káčátko zmizelo a stála tu za chvíli šestnáctiletá středoškolačka, co se ničeho nebojí. Jen široce otevřené oči prozrazovaly, že ve skutečnosti je ve mně malá dušička.

Laura mě moc dlouho kochat nenechala, popadla mě za ruku a táhla na chodbu.

Ke kulturáku jsme dorazily úplně poslední. Zatímco naši stále ještě spolužáci se skvěle bavili, třídní rozčileně pobíhala ze strany na stranu a vyhlížela nás.

„Laura a Berenika, to jsem si mohla myslet!“ řekla studeně a na omluvy nebyla zvědavá. Nasměrovala rozjívěný dav dvaceti devátáků k bočnímu vchodu se slovy: „Hodte sebou!“

„Teda dámy, vy se mi snad zdáte,“ pokřikoval na nás Jakub. „Člověk se s nima otravuje takovejch let, a když konečně začnou vypadat k světu, končíme.“

„Nech si zajít chuť,“ odpálkovala ho Laura.

Nejen já přišla nalíčená. Kromě šprtky Karolínky se namalovaly úplně všechny holky. Navzájem jsme si chválily šaty i účesy – leckdy malá umělecká díla – a snažily se nezačít bulet, aby se ta mistrovská díla nezměnila v jednu velkou pestrobarevnou šmouhu.

Závěrečnou školní akademii řída zahájil, aniž by tušil, že mu chybí celá devítka. Na pódiu se zrovna se svým vystoupením lopotili třetíci. Měli připravené pásmo básniček a písniček. Hned po nich přišly školní mažoretky a postupně následovala v rychlém sledu vystoupení všech tříd. Devítka obvykle žádné vystoupení neměla, ale my se rozhodli udělat výjimku. Tajnou.

Nikdo z učitelů netušil, co chystáme. Využili jsme chvíle, kdy se třídní zapovídala s angličtinářkou, a Laura, náš nekorunovaný třídní kápo, vlítla na pódium a překvapeným rodičům a šokovaným učitelům oznámila, že letošní devítka nehodlá odejít, aniž by předvedla své vystoupení. Pak kývla na Petra z osmičky, co obsluhoval mixážní pult.

Kluci opatrně spustili staříčké filmové plátno, které se nám podařilo vyprosít u bývalého promítače dávno zaniklého kina. Pozhasínali jsme světla v sále a Laura svým melodickým hlasem vyprávěla příběh našich životů. Tedy spíš školních životů. Přitom na plátně běžely fotky nás coby malých vykulených prvňáčků. Naše první vítězství v nejrůznějších soutěžích a olympiádách, společné výlety, sestřih diplomů i vysvědčení, vtipné poznámky, které jsme získali pokoutně díky zlaté uklízečce – nechala nás totiž štrachat na půdě ve starých žákovských knížkách. První stydlivé potají vyfocené pusy, sestřih z našich každoročních vystoupení na akademiích.

„Matika, fyzika, chemie? Máček! Akademie? Noční můra,“ komentovala to Laura a zatímco kompletně celý druhý stupeň nadšeně tleskal, naší třídní vyletělo obočí nesouhlasně nahoru.

„Vlastně být tu ještě rok, nejspíš bychom demonstrovali za jejich zrušení. Nervózní rodiče, děti, co nesnášejí veřejné vystupování, nucené ke žvatlání básniček, kterým nerozumějí nebo jim vůbec nepřijdou vtipné. Učitelé vzteky bez sebe, když se nedaří...“ Na plátně se objevil sestřih našťvaných učitelek – kluci poslední dva roky při nácviku nahrávali a sálem se ozvalo nesouhlasné mručení z řad učitelů. Třídní vyrazila k Lauře, zřejmě s úmyslem ji umlčet, ale ředitel ji zastavil.

„Z toho bude ještě průšvih,“ zašeptala mi nervózně Naďa.

„Nebude,“ uklidňovala jsem ji, ale kolena se mi klepala. Teď se z rozjetého vlaku stejně nedalo vystoupit. Byl to Lauřin super nápad, ale teď už mi tak super nepřipadal. Něco jiného je dělat si z učitelů legraci mezi sebou a něco jiného s tím vylézt před kulturák plný lidí.

Na plátně už běžely poslední záběry z devítky a nakonec náš pracně navčičený proslov. Protože jsme zahráli na citlivou notu a věnovali poděkování nejen učitelům, ale i rodičům, sklidili jsme nakonec obrovský potlesk.

Koutkem oka jsem zahlédla, že si mamka dojatě utřela slzu. Účel splněn. Rychle jsme se uklonili a prchli z pódia. Snažili jsme se dostat co nejdřív na druhou stranu kulturáku, odkud jsme měli nastupovat na slavnostní stužkování, a dív jsme se u toho navzájem nepozabíjeli. Vesele jsme se smáli a navzájem se

plácali po ramenou, jak parádní to bylo. Na naši devítku tady jen tak nezapomenou, to je víc než jisté.

„Tak ti nevím, celou dobu jsem ty naše idioty nemohla vystát, a teď mi snad budou i chybět,“ pošeptala mi Laura, když už jsme stáli znovu na scéně se šerpami s nápisem Absolvent 2017 a posledním vysvědčením ze základky v ruce.

„Jo, počítám, že hlavně kvůli Karolínce v noci nezamhouříš oko,“ popíchla jsem ji. Laura pobaveně vyprskla a kývla hlavou k mladému matičkáři.

„Pitomče, já myslela Charvátá.“

Zrovna k nám mířil s ostatními učiteli, aby nám potřásl pravicí a popřál do dalších let hodně štěstí.

„Nechci ti brát iluze, ale nevypadá, že by mu bylo líto, že už tě neuvidí.“

Nadšení, s jakým se s námi loučil, se ani nesnažil skrýt. Nedivila jsem se mu. Laura mu poslední dva roky dělala ze života doslova peklo a užívala si to. Psala mu zamilované dopisy, v jeho hodinách teatrálně vzdychala a zírala na něj jako na obrázek. Královsky se pak bavila, když odcházel z našich hodin rudý. Teď nám stroze popřál hodně štěstí a Lauře se vyhnul úplně. Předali jsme dárek třídní a pak už ředitel poděkoval všem za účast, devátákům popřál do nového života jen to nejlepší a krásné prázdniny; nám začínaly o den dřív než ostatním.

A bylo po všem.

Najednou jsme stáli jako tvrdá Y a koukali za odcházejícím davem. Staré jistoty zmizely. Po prázdninách už nezasednu do třetí lavice u dveří vedle Laury, ale budu v Praze na intru mezi úplně cizíma holkama. Napadlo mě, že stejně jako se vyprazdňuje sál kulturního domu, vytrácí se z nás i nadšení a elán. Já tedy nejsem ten typ holky, co se těší na nové zkušenosti a lidi. Já bych se nejradši vrátila do první třídy.

„Holkýyýy, budete mi chyběěěěě,“ zaječela Klára a postupně se na nás vrhala, aby nás objala. Brečela jako želva a přes slzy se smála. Navzájem jsme se ujistili, že se každý pátek sejdeme a nepřestaneme spolu kamarádit. Ještě pár selfčiek a pak už jsme se rozprchli k čekajícím rodičům.

„Tak večer v sedm na rozlučce,“ hulákal za námi Pavel. „Nezapomeňte!“

Pche, tak na to se vážně zapomenout nedalo. Nejenže o rozlučce neustále mlela Laura, ani ve třídě se poslední měsíc nic jiného neřešilo. Pitomá rozlučka!